

Minnebok

Astrid Sollie

f. 4 - 1 - 1939   d. 28 - 11 - 2022

Min kjære kone,
vår snille mamma,
svigermor, bestemor,
oldemor, søster,
svigerinne og tante

Astrid Sollie

født 4. januar 1939
sovnet stille inn i dag.
Jaren, 28. november 2022.

Takk for gode minner

Aasmund

Elin   Hans Martin
Hilde   Olav

**Martine og Olav,
Henrik og Caroline,
Elisabeth
Trygve, Åsmund
Øvrig familie**

Bisettelsen har funnet
sted i stillhet etter
Astrids eget ønske.
De som ønsker,
kan gi en gave til
Demensforskning.

Gaven gis via minnesiden på
jolstad.no, eller til konto nr.
8200.06.16903,
mrk. "Astrid Sollie".

Takk til Markatun III for god
og omsorgsfull pleie.

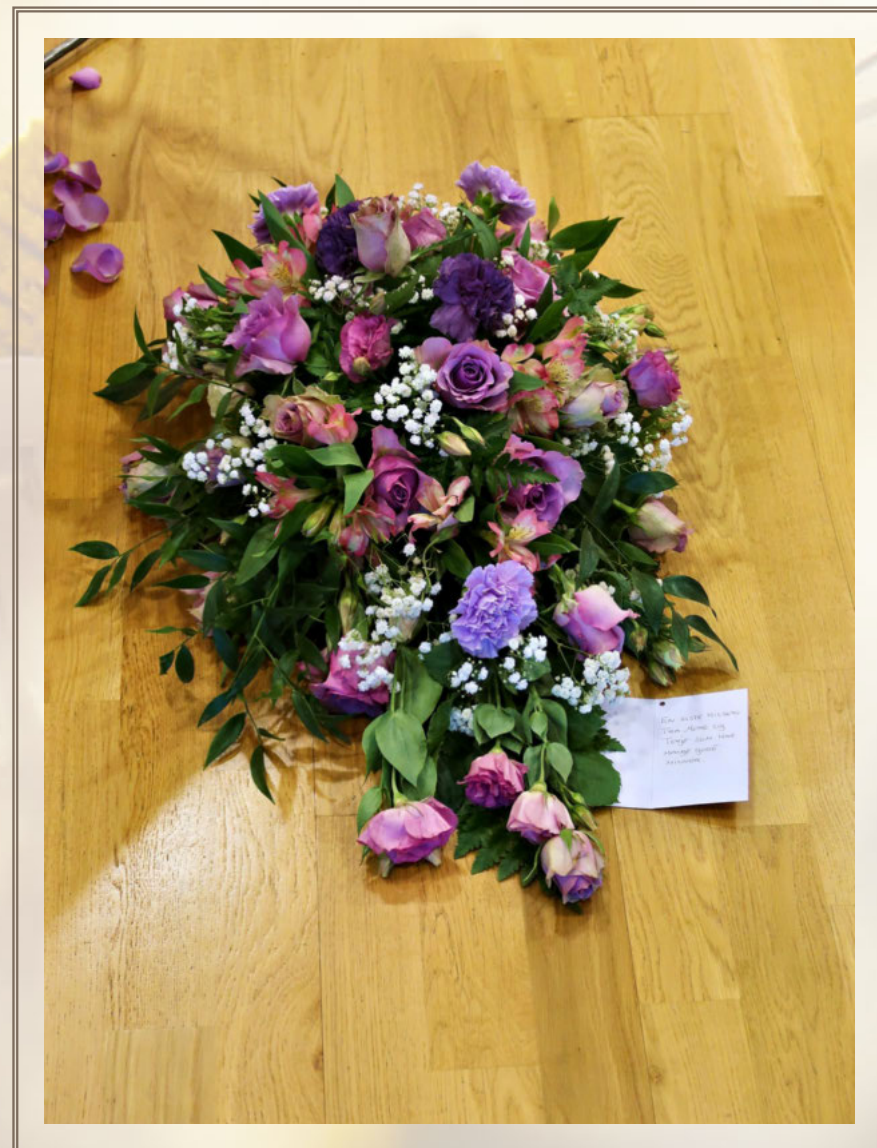
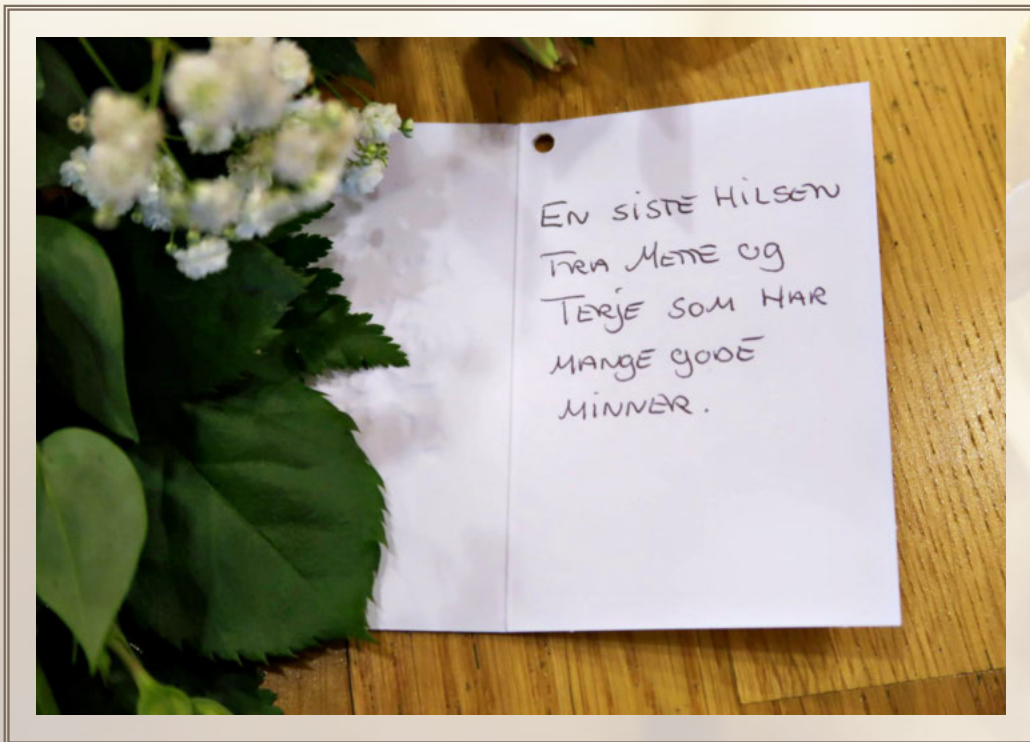

Jølstad seremonirom

Lars Jacob Jacobsen

Liv-Ingund Ødegaard

Jørgen Hattemaker

Ja fysst så vil je nevne min stilling og min stæinn
Je stâr og svarve hatter i Salomo sitt læinn
Sjøl bær' je navnet Jørgen så skilnaden er stor
Men både je og Salomo kom nakne tel vår jord

Sola skinn' på deg
Så skuggen fell på meg
Men graset er grønt for æille

Når liljene på marken i fager blomstring stâr
Og æille himlens fugler sin glade trille slâr
Je nynne såmmå strofa i Hattemakergrend
Og morgendagen Salomo hva veit vel vi om den

Sola skinn' på deg
Så skuggen fell på meg
Men graset er grønt for æille

Har Salomo sitt måltid med vin og fyllte fat
Je sug på tørre skorper og kæille det for mat
Men det vi gjer ifrå øss dit vi i lønndom går
Blir gras til hyrdens hvite lam og Sarons sorte får

Sola skinn' på deg
Så skuggen fell på meg
Men graset er grønt for æille

Når dronninga av Saba gjør Salomo visitt
Je ser 'a Lea Lettvint og hu har tenkt seg hit
Om leiet blir forskjellig frå silkeseng tel strå
Vi går mot såmmå paradis og hører harper slå

Sola skinn' på deg
Så skuggen fell på meg
Men graset er grønt for æille

Når sola synk og dale bak slottets tårn og tind
Da kjæm den mørke natta med drøm og tankespinn
Da blir je sjøl kong Salomo og hæinn blir kæinnskje den
Som stâr og svarve hatter uti hattemakergrenn

Sola skinn' på deg
Så skuggen fell på meg
Men graset er grønt for æille

A. Prøysen / B. Amdahl

Blåklukkevikua

Nå ligg steinrøysa solvarm med fingerstrå

Blåklukkevikua

Je er heme nå

Blåklukkevikua

Den var lykka for meg

Den vi fekk som ei gave da vi var små

Blåklukkevikua

Midt i æillt det grå

Blåklukkevikua

Som je lengte mot deg

Natta bære skumre

Dagen var blå

Og vegen var lett å gå

Flyge berrføtt i dogg gras og blåbærlyng

Blåklukkevikua

Ja den ler og syng

Blåklukkevikua

Milla steinrøys og strå

Sit jeg i a nå

Je er i a nå

A. Prøysen / F. Ludt

Minnetale

Astrid Sollie ble født i Hamborg på Ringsaker i 1939 og ble den eldste i en søskenflokk på tre med brødrene Kåre og Leif. Astrid husket tida i Præstvægen godt. Spesielt turene på butikken med bestefar hvor hun fikk bruspulver. Turen hjem igjen gikk innom moren til Alf Prøysen der hun fikk vann til bruspulveret i en kopp. Mor Betzy og Johs flyttet rundt på diverse gårder der Johs tok seg jobb som sveiser. Da Astrid var i 12-årsalderen etablerte familien seg på Hadeland. Nærmere bestemt på Grinaker gård.

Astrid ble konfirmert i Tingelstad nye kirke og fikk etter hvert jobb på Granavolden Gjæstgiveri.

Når ungene var blitt litt eldre flyttet familien til Oslo der både Johs, Kåre og Leif fikk jobb på Spigerverket. Astrid jobbet i forskjellige butikker i hovedstaden, men holdt hele tiden god kontakt med hjemstedet Hadeland.

Astrid var veldig glad i brødrene sine. Hun hadde de i tankene jevnlig og var opptatt av å holde kontakt med de hele livet.

På slutten av 50-tallet traff Astrid Aasmund. De giftet seg i 1959 og flyttet inn på Lindbakk på Jaren. Datteren Elin ble født i 1960 og i 1962 kom Hilde til verden. Astrid var hjemme med ungene når de var små. Selv om hun ikke jobbet utenfor hjemmet disse årene betød ikke det at hun ikke var aktiv. Hun måtte alltid ha noe å drive med. Hun hadde godt humør og musikken til Alf Prøysen var hun veldig glad i. Elin og Hilde husker godt skiturer til Lygna, bading i Randsfjorden og bærplukking på Øståsen.

Da Elin og Hilde var blitt litt større tok hun førerkort og fikk jobb som

landpostbud. Astrid var tidlig oppe og sorterte post, kjørte to postruter og var hjemme igjen til barna kom hjem fra skolen. Hun var godt likt og fikk mange bekjente gjennom jobben.

Astrid hadde stor gjennomføringsevne og fikk stort sett til det hun bestemte seg for. Hjemme stelte hun med blomster, lagde mat og organiserte det meste.

I 1987 bygde Astrid og Aasmund hytta på Fjorda. Det ble et kjært sted hvor Astrid likte seg veldig godt. Hun hadde heller ikke noe problem med å være der alene.

Astrid var veldig glad i barnebarna sine. Martine, født i -85, Henrik i -88 og Elisabeth i -93 var høyt prioritert. Hun stilte gjerne opp som barnevakt når som helst. Det var ikke noe problem.

Elin forteller om episoder der et av barna var syke og de ikke visste helt hvordan dagen skulle organiseres. Da kunne Astrid plutselig stå på døra tidlig på morgenen og steppe inn. Ingen visste helt hvordan hun fikk vite at det var nødvendig akkurat denne dagen.

Barnebarnet Elisabeth forteller at hun husker Astrid som morsom og veldig kreativ. Til jul hadde hun laget en stor nissekar som satt ute på krakken. Hun likte godt å kle seg ut og lage ablegøyser med ungene. Hun var også veldig glad i å reise på ferieturer med barnebarna. En episode Elisabeth husker godt er når hun var med til Spania og de var innom McDonalds for å spise. Astrid skulle åpne ketchupposen og det sprutet på begge brillerglassene. Da fikk vi oss en god latter forteller Elisabeth.

Barnebarna forteller videre at Astrid likte seg godt på Fjorda. Der likte hun å bade, sykle og gå på ski. Hun var glad i å trimme og være ute i naturen.

Bussturer ble det også mange av. Både til Østerrike, Nederland og Italia. En tur de hadde til Tyskland og Østerrike snakket hun mye om.

Det var aldri nei når vi spurte om barnepike. Da kom hun til oss enten med buss eller tog forteller Elisabeth.

Martine forteller. Da jeg var liten, sa Astrid mange ganger at når skyene på himmelen var store og luftige og så ut som bomullsdotter skulle hun sitte oppå de og dingle med bena. Jeg kommer til å tenke på det hver gang jeg ser sånne skyer sier Martine.

Henrik husker godt at Astrid inviterte hele barnehagen hjem på vafler og hun stod blid og tok imot alle i døra.

Astrid var aktiv. Ryddet kvist, strikket, plukket bær og klødde seg ut med barnebarna. Alltid i farta.

En gang Elin og familien var på landsskytterstevnet i Sandnes ringte far Aasmund og sa at når har Astrid reist. Hvor da, spurte dere? Til dere i Sandnes svarte Aasmund. Elin måtte sjekke togtider og regne seg frem til hvilket tog Astrid muligens kunne komme med. De møtte opp på stasjonen og gjemte seg bak noen søyler. Ganske riktig. Der kom Astrid av toget og dere hoppet frem. Hun ble med på resten av den ferieturen.

Hun storkoste seg når hun fikk være med på ferieturer, som den gang vi tok fly til Bodø og bodde i Lofoten.

Etter hvert kom oldebarna, og hun stekte vafler til Trygve og Åsmund også. Noe av det siste hun sa til de var; Jeg får ikke sett meg mett på de gutta.

I 2018 fikk Astrid diagnosen Alzheimer, men hadde nok vært preget av det en stund allerede. Hun glemte ting, ble irritabel og ting ble borte.

Frem til februar i år fikk hun bo hjemme selv om det til tider kunne være krevende.

Når hun fikk plass på Markatunet falt hun mer til ro. Hun trivdes der. Helt til slutt kjente hun igjen de aller nærmeste.

Aasmund takker for et godt samliv i 63 år.

Astrid sa ofte: Ingen kjenner dagen før solen går ned. Dette sa hun når hun fant på noe spontant eller noe annet overraskende skjedde.

Astrid skulle bare til en liten undersøkelse på Gjøvik sykehus. Belastningen ble for stor og under morgenstellet den 28. november sovnet Astrid stille inn.

Romjulsdrøm

En skulle vøri fire år i romjul'n
Og kjint ei jinte som var nesten fem,
Og begge skulle kledd seg ut med masker
Og kømmi julbokk tel et bæssmorhem.

Og klokka skulle vara midt på dagen
Og vægen skulle vara lett og gå,
Og æille bikkjer skulle vara inne
Og æille biler skulle bære stå.

Og viss ein møtte onger etter væga
Som gjorde nar og ville vara med,
Så sku en hatt en bror i femte klassen
Som rødde væg så folk fekk gå i fred.

Og bæssmorhuset skulle mæssom såvå
Og bak gardina skulle ingen sjå
-Før vi fekk stiltre øs på tå i gangen
Og feste maska før vi banke på.

Så sku vi klampe inn på høge hæler
Og kvinke julbokkmål: "Godkvell, godkvell".
Og djupt i stolen sku a bæssmor svara:
Så kom det julbokk åt en stakkar lell!"

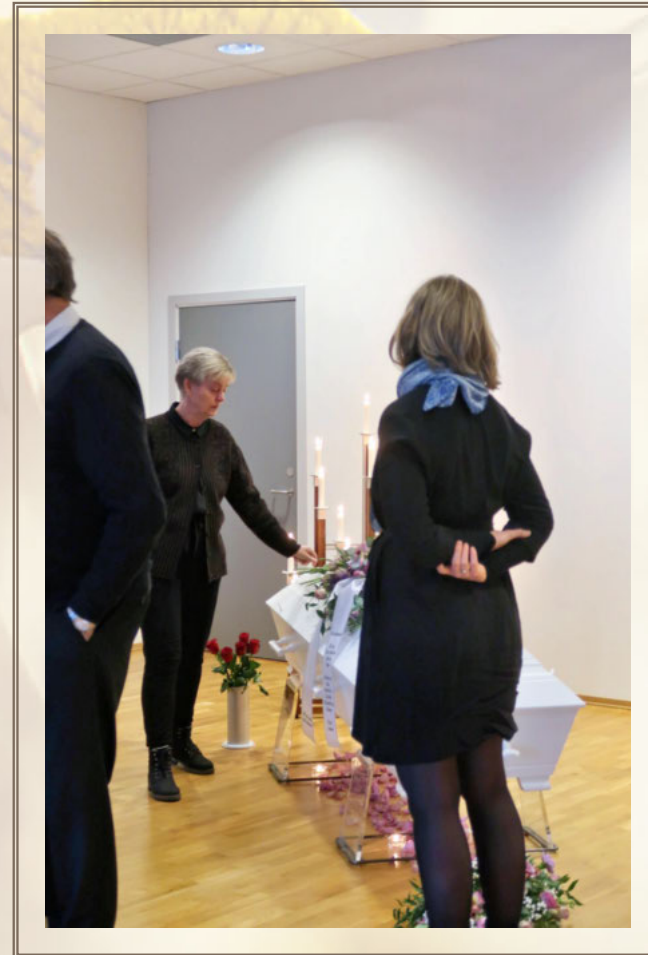
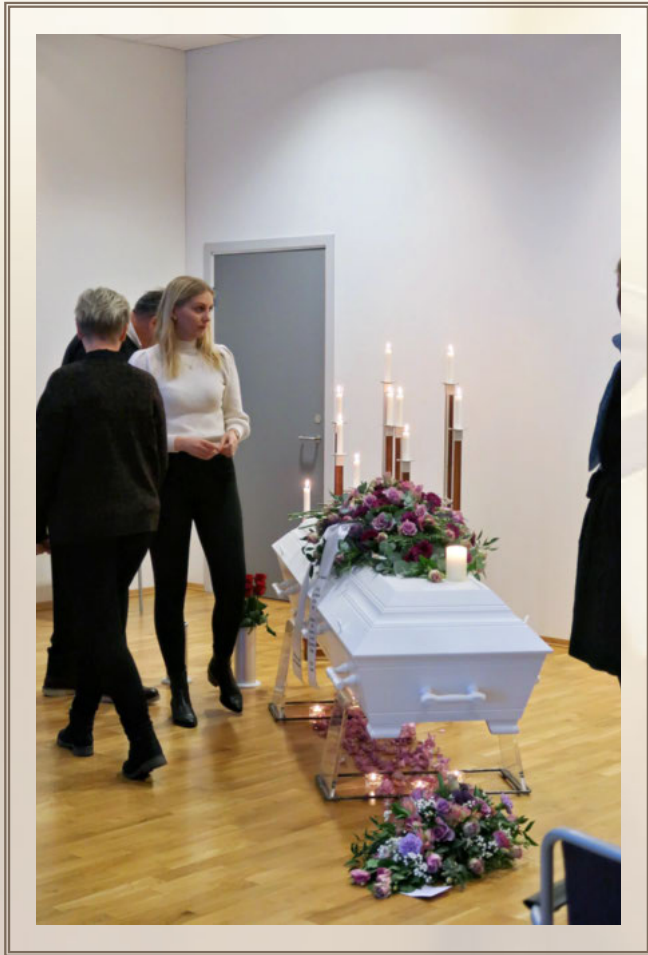
En skulle vøri fire år i romjul'n
Da julelysa brente dagen lang
-Da væla var et hus med fire vegger,
Og saligheta var et bessmorfang.

A. Prøysen / T. Borg

Å leve med sorg

Det å savna

Det er eit privilegium
å kjenna savn.
Vondt, ja og tungt.
Men det fortel
om ein nærleik som var.
Om varme, lys
og latter.
Det å savna er
den andre sida
av det å ha fått.
Å ikkje kjenna
savn, ville vera å
aldri ha elska.

Bente Bratlund

Sorg er livets normale reaksjon på tap

Sorg er ikke en sykdom som kan behandles med noen enkle medisiner. Sorg handler om livets reaksjon på å ta avskjed med noen som er blitt en del av vårt liv og vår historie.

I ukene etter et dødsfall opplever vi sorgen forskjellig. Noen trenger å være alene, mens andre ønsker fellesskap og støtte fra medmennesker. Familie, venner eller naboer kan være gode støttespillere i denne tiden. Mange synes det er vanskelig å dele sorg og savn med mennesker de omgås i det daglige. Da kan det være lettere å søke støtte hos noen som har ansvar for dette i sitt arbeide. I mange menigheter er det prester, diakoner eller andre som tilbyr samtaler eller sorggrupper.

Organisasjoner som Human-Etisk Forbund, Røde Kors og Fransiskushjelpen har også tilbud i denne sammenheng. Noen kommuner har også opparbeidet et slikt tilbud. Disse mulighetene nevnes fordi vi vet at det kan være til hjelp for mange. Vi har noe å hente i å samtale med andre mennesker, enten individuelt eller i grupper.

Også barn sørger

Oppmerksomheten er dessverre ofte ensidig rettet mot de voksne. Det kan være mange årsaker til dette. Vi er så fordypet i egne reaksjoner at det ikke er overskudd til å hjelpe andre. Noen ønsker å beskytte barna. I beste mening unnlater vi derfor å snakke om døden

og tapet. Dermed overlates barna til sin egen fantasi som ofte kan være langt verre enn virkeligheten. Barn kan reagere negativt på å bli holdt utenfor. Det er viktig at de får en følelse av å få være med, og at vi tar oss god tid til å snakke med dem.

I denne boken er det Psykolog Reidun Ingebretsen som skriver om det å leve med sorg.

Det er ingen fasitsvar på det å leve med sorg. Teksten er ment som en generell betraktning.

Vi har også vår egen sorgbok som heter «Vi møtte sorgen». Ta kontakt med oss, så får du boken uten kostnader.

Minnene

Ta det med deg!
Det minste av grønt
som har hendt deg
kan redde livet ditt en dag
i vinterlandet.

Et strå bare,
et eneste blankt lite strå
fra sommeren i fjor
frosset fast i fonna,
kan hindre skredets
tusen drepende tonn
i å styrte utfor.

Hans Børli

Å leve med sorg

Psykolog Reidun Ingebretsen:

Sorg er reaksjoner på tap av noen vi er knyttet til. Noen ganger føles det som hele tilværelsen blir ribbet for mening, og en kan tvile på om en noen gang kan bli skikkelig glad igjen. Da holder det ikke med lettvinde trøstens ord eller formaninger - hverken fra en selv eller andre. Det er ikke bare å "ta seg sammen" eller "ta det pent". Det blir også viktig å ta de følelsene en har, på alvor.

Varierte følelsesuttrykk

Sorg har mange ansikter. Vi kan ikke måle hva et menneske eller et forhold har betydd ved å se på de følelser som vises. Som individer har vi ulike måter å vise følelser og forholde oss til vanskeligheter på. Noen viser sin sorg åpent, mens andre bærer den i stillhet eller lar tårene kun få utløp i enerom. Sorgens intensitet varierer. Mennesker i sorg er ikke uten videre preget av tristhet hele tiden. Følelsene kan veksle på en måte som kan være vanskelig å forstå både for en selv og andre.

Jeg kjenner ikke meg selv igjen

Mange som har mistet en nærstående, reagerer på at de ikke er "sitt gamle jeg". Følelsesintensiteten kan virke skremmende. Bølger av sorg kan velte inn over en, når en minst venter det. Det er så mye som minner om den som er borte og det som var. Det kan skape en følelse av utrygghet. En har ikke helt

kontroll over seg selv eller sin nye livssituasjon. En enke uttrykte det slik: "Når jeg er borte, må jeg ta sjansen på at jeg kan begynne å gråte hvis jeg får min manns yndlingskake eller på annen måte blir minnet om han. Jeg har sagt fra til dem jeg skal til, slik at de vet om det."

Denne enken godtok egne reaksjoner og satte ord på hva hun følte. Det gjorde det også lettere for dem som var rundt henne å forstå henne. På den måten fikk hun kontakt og støtte. Det hadde hun gått glipp av hvis hun hadde holdt seg hjemme av redsel for å bli oppfattet som "rar" eller "sippete".

Sorg kan tappe for krefter

Etter et dødsfall er det vanlig at tankene kverner rundt tapet. Den sørgende har ofte behov for å snakke om det som har skjedd. Dette kan hjelpe en til å innse at dødsfallet er en realitet og åpne for følelsene omkring tapet.

Alle tanker og følelser i forbindelse med det som har skjedd, tapper krefter og det kan bli lite overskudd til andre gjøremål. Det er vanlig å føle seg trett og kraftløs, miste matlysten og få søvnavanser. Som en sørgende sa, kan en føle seg dårlig uten å være syk, og utslitt uten å ha utrettet noe. Sorgen kan betraktes som et 'arbeid' i seg selv, som en prosess som krever tid og oppmerksomhet. Det dreier seg ofte om et tilbakeblikk på forholdet til avdøde og dermed på eget liv. Et nærliggende spørsmål er ofte: "Hva med meg nå?"

Tilbakeblikk, minner og gjentatte tanker om det som har skjedd, kan prege både unge og gamle. Når tapet og det som har vært, blir i fokus for oppmerksomheten, går dette rimeligvis ut over konsentrasjonen og hukommelse.

Sørgende sier ofte: "Jeg klarer ikke å samle tankene ordentlig". En kan gå omkring og gjøre ting nærmest ved siden av seg selv for så plutselig å stoppe opp uten å vite hva en egentlig hadde fore. Dette er forståelig ut fra den sorg en gjennomlever og er ikke tegn på at en har blitt "sløv".

Når det gjelder eldre som er i sorg, kan både de selv og andre komme i skade for å skylde

på "alderen". Selvfølgelig kan sykdom og mer varige forandringer inntreffe også samtidig med et tap. For de fleste gjelder det imidlertid at det blir lettere å samle tankene når de verste følelsesmessige bølgene har lagt seg. Tanker og følelser, kropp og sinn, henger nøye sammen.

Sorg tar tid

Vi klarer ikke å omstille oss til en ny virkelighet over natten. Denne forståelsen gjenspeiler seg også i dagligtalen: "Vi må ta tiden til hjelp". I et forsøk på å finne trøst i sorgen griper en lett til uttrykk som: "Tiden leger alle sår".

For en som nylig har mistet en nærstående kan et slikt "visdomsord" virke ugyldig. Det kan være umulig å forestille seg at en skal slutte å sørge. De fleste opplever imidlertid etter hvert at den verste smerten lindres, selv om savnet kan vare ved. Gradvis kan det bli lettere å tenke på og snakke om den som er død uten at de vonde følelsene blir overveldende. Det betyr ikke at en glemmer, snarere at en kan tenke tilbake uten å se det hele gjennom sorgens briller. Personen og vedkommendes liv kan tre klarere frem, men med gode minner og livsglede.

Selv om tiden er på parti med den sørgende, er ikke tiden i seg selv noen problemløser. De fleste må gjentatte ganger oppleve og gjennomleve påminnelsene om og konsekvensene av at ens kjære er borte. Vi

snakker ofte om et sørgeår. Da har en vært igjennom årstiden, årstider, og høytider siden dødsfallet. Det kan bety at en opplever å ha kommet et skritt videre. Det innebærer imidlertid ikke at vi kan fastsette et år som den tid det er naturlig å sørge. Sorg følger ikke slike normer. Noen som må skyve egne reaksjoner til side i den første tiden etter dødsfallet, kan for eksempel gi rom for egen sorg, når andre i familien eller den ytre situasjonen har roet seg. Det vil ofte være mange påminnelser og bølger av sorg i lang tid etter tapet.

Når en mister et barn, vil for eksempel skolestart, avslutninger og merkedager for barnets jevnaldrende representere påminnelser om hva som kunne ha vært. På den måten er det vanskelig å sette en endelig sluttstrek for sorgen. Samtidig får andre sider av livet, gleder og mål gjerne større plass. Mange sorgrunder

Situasjoner som er "for første gang" siden dødsfallet er gjerne ekstra vanskelige. Det som skjer, blir lett ordnet ut fra "før og etter dødsfallet." Det er som en må sørge over bit for bit av forholdet og alle de møtepunkter en hadde sammen. En enkemann fortalte at han trodde det verste av sorgen var over, helt til han kom til landstedet og så alt som hadde vært konas og deres felles liv der. Denne delen av tapet avdekket fremdeles åpen sorg.

Det er også typisk at ting som en før kunne irritere seg over, kan bli savnet nå – det kan gjelde tannkremtuber som ikke ble skrudd igjen, rot og ertende kommentarer.

Sorg går i bølger

Sorgreaksjoner følger ikke noen strømlinjeformet prosess med ulike faser fram mot akseptering av tapet. Følelsene veksler. Hvis en venter at det bokstavelig talt skal gå bedre og bedre dag for dag, vil mange bli skuffet. Terrenget kan minne mer om et kupert fjellandskap der det kan være dype daler og myrsøkk mellom de utkikkspunktene som gir oversikt og fritt utsyn. Hvis en står i stampe, kan det være nyttig å tenke at en prøver ut enda et område av ulendt terreng foran seg.

Påminnelser i omgivelsene

I tillegg til at tanker kan komme ubedt, byr omgivelsene på en rekke påminnelser. Det gjør vondt å bli minnet om det som var og ikke er mer. Samtidig er dette en hjelp til å forstå at tapet virkelig er skjedd og til å forholde seg til egne følelser. For de fleste er det derfor ingen løsning å rydde bort alt som kan minne om avdøde eller unngå alle påminnelser.

Minneting kan representere en trøst. Ulike mennesker har forskjellig tilnærming her og må kjenne etter hva som oppleves naturlig. Jeg råder ofte til at en ikke foretar altfor effektive ryddeaksjoner med en gang, i hvert

fall ikke på vegne av andre sørgende. Det kan lønne seg å la det gå litt tid før en foretar flyttinger eller større omskiftninger, slik at en ikke handler i panikk eller ut fra umiddelbare innskytelser mens en er i ubalanse.

Måten tapet skjer på

Måten dødsfallet skjer på kan virke inn på reaksjonene. Ved brå og uventede dødsfall får en ikke mulighet til å forberede seg på forhånd. Det blir et ekstra sjokk. Etter dramatiske hendelser kan en plages av vonde bilder og sanseintrykk. Dette kan bli forsterket av presseomtale og påminnelser en har lite styring med. Også etter lange sykeleier kan imidlertid selve dødsfallet komme uventet og upassende. Stell og omsorg kan ha krevd så mye av de nærmeste at de i liten grad har kunnet forberede seg på å takle den omstilling de selv må gjennom.

Inntrykk fra dødsleiet kan sitte som spikret og det er ofte stor detaljrikdom i sørgendes beretninger om hva som ble sagt og gjort eller hva en har unnlatt å gjøre. Der de nærmeste ikke har vært til stede, er det viktig at de får best mulig svar på sine ønsker om informasjon om det som har skjedd og får mulighet til å se den som er død. Dette er både et møte med virkeligheten og en mulighet til avskjed.

Respekt for den enkelte og ivaretagelse av pårørende rett etter et dødsfall kan bidra til å forebygge problemer.

Borte, men likevel nær.

Mange mennesker i sorg har følelsen av at deres kjære på en eller annen måte er nær, og de synes de kan se, høre eller fornemme vedkommende. Noen er redde for å bli oppfattet som unormale dersom de forteller om det. Dette er imidlertid vanlige opplevelser. Følelsmessige bånd brytes ikke umiddelbart og den sørgende er fortsatt opptatt av den som er død. En slik sansemessig beredskap gjør også at en kan skvette til når en ser en som ligner avdøde. Mange griper seg selv i å tenke "Dette må jeg huske å fortelle når jeg kommer hjem". Slike erfaringer kan opptre sammen med at en smertelig visshet om at personen er død.

Hadde jeg bare...

Noen plages av tanker om hva de burde ha gjort eller unnlatt å gjøre. Skyld kan dreie seg om tidligere konflikter i forholdet, selve dødsleiet eller tanker om en selv kunne ha gjort noe for å hindre det som skjedde. Andres forsikringer om at "Du har gjort alt du har kunnet", kan prelle av. Selv om en logisk sett ikke har skyld, kan tvilen nage. Andre kan måtte tåle å lytte til disse følelsene også, slik at den sørgende ikke blir overlatt til seg selv. Heller enn å benekte et hvert grunnlag for skyld, kan det i noen tilfelle være nødvendig å arbeide med å tilgi seg selv. Vi har ikke alltid overblikk nok til å handle perfekt, verken i dagliglivet eller i krise-situasjoner. Heller enn å gjenta for seg selv "Jeg burde ha skjont hvor

syk han var", kan en kanskje komme frem til og godta at "Jeg klarte ikke å sette sammen alle bitene i puslespillet og skjønte hvordan det var fatt før det var for sent". Tilsvarende kan gjelde for f.eks. "Jeg skulle ønske at jeg hadde vært mer tålmodig, men slik situasjonen var, klarte jeg det ikke."

Kontakt og støtte.

Mennesker i sorg kan trenge noen å snakke fortrolig med, noen de kan betro seg til og noen som kan lytte. Like viktig kan det være å ha noen som kan gi praktisk hjelp når det trengs eller som bare "er der". Slekt og venner blir viktige støttespillere. Heldigvis er det heller ikke lenger slik at folk flest tror at en må være på sammebruddets rand for å oppsøke et hjelpetilbud. Å søke hjelp i en krise betyr at en gjør noe aktivt for å klare å forholde seg til situasjonen.

I en krise kan en føle seg overveldet. Spørsmål og tanker om alt en må ordne kan komme hulter til bulter. Da kan det være behov for hjelp til å sortere hva som må gjøres med en gang, hva som kan vente til i morgen, neste uke eller neste år.

Utgangspunktet må være lydhørhet for hva den sørgende selv synes er viktig. Da er ikke bare rasjonell logikk enerådende. Kanskje gir det en ekstra drivkraft å kunne ivareta noe som avdøde satte pris på eller realisere noe av det som var felles planer.

Når det skjer

Når det vi
frykter skjer,
går det an
å mestre sorg.

Men vi trenger omsorg
som et varmt teppe
rundt skuldrene våre,
mens vi fryser.

Tove Houck

Tapsreaksjoner

Sorg har blitt kalt den pris vi må betale for vårt engasjement. Det er ingen lettvinde oppskrifter for å "gå utenom sorgen" over et menneske vi har brydd oss om. Samtidig har det med rette blitt reist mye kritikk av en forståelse av sorg der en setter opp faste stadier i sorgprosesser. Slike normer for sorg kan føre til at en blir ufølsom for å møte den enkeltes reaksjoner slik de faktisk er. Det er ille nok å oppleve sorg, om en ikke skal bli konfrontert med snevre forventninger om hva som er "riktig" måte å sørge på. Ikke alle har langvarige eller intense sorgreaksjoner.

I møte med døden leter vi ofte etter forklaringer som skal formilde hendelsen. "Så vondt som han hadde det, var det kanskje best at han fikk slippe." Slike uttalelser kan sørgende selv komme med og mene. Hvis slike kommentarer blir formidlet på en slik måte at en "ikke har rett til å være lei seg", virker imidlertid dette negativt. Selv om en på en måte er glad for at en kjær fikk slippe lidelse, kan egen tapsfølelse være sterk. Det er typisk for sorg at følelsene ofte vil være blandet og sammensatte. Også lettelse over å slippe ut av et vanskelig forhold eller tyngende omsorgsoppgaver kan gå sammen med fortvilelse og savn. Den enkeltes følelser er reelle slik de er, og ingen har fasit på hvordan de "bør" være.

Det kan være vondt å miste en person en har stått i et avhengighetsforhold til, uansett

om forholdet mest har vært preget av uenighet. Kommentarer om at "Nå må du da være glad for å slippe alt strevet", kan treffe på skyldfølelse heller enn lettelse. Hvilke følelser som dominerer kan skifte i rask rekkefølge, men det er nyttig å være kjent med at lettelse kan være et element i sorgen. Noen forhold kan ha opphørt å fungere følelsesmessig før dødsfallet eller en har sørget over "bit for bit" av forholdet på forhånd. Da kan mye av det følelsesmessige arbeidet med sorgen allerede være gjort ved dødsfallet (ante-sipatorisk sorg). Likevel erfarer mange at det tross alt blir noe annet når dødsfallet inntreffer. Et dødsfall kan noen ganger sette i gang sterkere følelser enn det vi hadde forventet fordi tapet rører ved strenger av tilknytning som vi, kanskje til tross for forberedelse eller lang adskillelse, likevel ikke var ferdige med. Kanskje hadde vi noen forhåpninger og drømmer som nå må forbli urealiserte. Andres død kan også bli en påminnelse om forgjengelighet og brustne forventninger i eget liv.

Hvordan mestre tap

Vi mennesker har forskjellig stil når det gjelder å forholde oss til omstillinger. Noen går aktivt løs på alle problemer, mens andre er mer avventende og nærmer seg situasjonen forsiktig. Atter andre vil helst gå utenom. Slike mønstre gjenspeiler seg i sorg også. Noen som er gode problemløsere på andre områder, kan imidlertid oppleve at de blir stående litt i

stampe i denne situasjonen. Det er ikke bare ytre problemer å løse, men følelser å forholde seg til. Uansett ens anstrengelser når en ikke det "mål" å få tilbake den som er borte. Selv om en er "flink til å klare seg", kan en derfor føle seg frustrert og ha det vondt. En kan ikke trekke fram en bestemt mestringsmåte som den beste ved sorg. Hver og en må finne sin balanse mellom å gjemme seg og stå på og mellom å ta følelsene innover seg og - tross alt - se det som fortsatt kan være bra i nåtid og framtid. Mange legger vekt på å opprettholde kontinuitet og sammenheng mellom tilværelsen før og nå og å ha mulighet til å holde på med sine faste aktiviteter. Det gir en ramme og en struktur på hverdagen. Det er en hjelp til å komme seg videre.

Selve vekslingen mellom unngåelse, følelsesmessige reaksjoner over tapet og reorientering mot fremtiden kan være fruktbar for å mestre et tap. Sørgende er lite tjent med å presse seg selv hele tiden. Noen ganger opplever en likevel å måtte løfte seg etter håret og gjøre noe en har gruet fælt for. Når en greier noe en trodde var nesten umulig, øker det motet på å klare situasjonen.

Erfaringer fra en undersøkelse blant eldre enker og enkemenn viste at mange til tross for savn, var fornøyde med hvordan de klarte å takle vanskelighetene vel ett år etter tap av ektefelle. Det gikk stort sett bedre enn forventet. Etter tap av ektefelle gir kvinner i

Gleden og sorgen

Noen sier:

”Gleden er større enn sorgen,”

og andre sier,

”Nei, sorgen er størst.”

Men jeg sier

at de er uatskillelige.

Kahlil Gibran

større grad enn menn uttrykk for at (av de to) er de best rustet til å leve alene. Mange gir uttrykk for at de utvikler større selvstendighet og styrke til å klare ting på egenhånd. Med all mulig respekt og lydhørhet for den enkeltes opplevelser akkurat der han eller hun befinner seg, kan dette vise at det er håp om lys i andre enden av tunnelen også for andre som bare ser inn i mørket foreløpig. Mennesker som har opplevd tap og kriser, kan ofte i ettertid fortelle at erfaringene har gitt vekstmuligheter og nye perspektiver på livet.

Hjelp ved komplisert sorg

I en del tilfelle klarer ikke sørgende å reagere følelsmessig selv om sorgen berører dem sterkt. "Det sitter som en klump i brystet, og jeg drives rastløs omkring". Noen prøver å unngå alt som minner om dødsfallet og leve "som om" det ikke har skjedd. Andre kan fortelle detaljert om det som har skjedd, men uten at følelsene er med i det de sier. Dette er ikke uttrykk for likegyldighet. Det er snarere for smertefullt å ta følelsene inn over seg. I situasjoner der dette gir seg utslag i angst, kroppslige plager eller problemer med å fungere i arbeid/skole, fritid og samspill med andre, kan det være behov for faglig hjelp og oppfølging.

Andre kan ha behov for hjelp fordi sorgen gjennom lengre tid er som et åpent sår med

intens smerte, der en ikke finner lindring. Noen kan trenge hjelp til å få avledning fra alt som minner om tapet eller arbeide med adskillelsen fra avdøde, slik at de gradvis kan etablere en trygg plattform for sitt liv og sin fremtid igjen.

Etter dramatiske og voldsomme dødsfall kan det være ekstra behov for å få hjelp med posttraumatiske plager når en over tid har påtrengende minner, tanker eller drømmer, vedvarende unngåelse av det som minnet om hendelsen og vedvarende uro. Tap er ikke bare en utfordring for enkelt-individer. Familiemedlemmer kan reagere på ulike måter og ha problemer med å forstå hverandre og kommunisere. Dette kan skape vansker i samspillet mellom partnere, foreldre og barn og mellom søsken når de trenger hverandre som mest. Da kan familien trenge hjelp for å kunne snakke sammen.

Noen problemer skyldes ikke selve sorgen, men ensomhet og vansker i alene-situasjonen. Noen ganger kan det virke som den sørgende holder fast ved det som har vært av mangel på annen bekreftelse i nåtiden. Det kan være behov for å etablere nye kontakter og engasjementer. Etterlatte kan hjelpe hverandre i denne situasjonen. Nettverket blir viktig for å gi bekreftelse på at en tross alt ikke er helt alene likevel.

Sorg – behov for å forstå ulike uttrykksmåter og situasjoner

Hver og en må tas på alvor med sin sorg. Det innebærer å forstå at det er ulike uttrykksmåter og intensitet i sorgreaksjonene og ulike måter å takle dem på. Som nevnt kan følelsene vekse i rask rekkefølge. En som tilsynelatende har godtatt tapet, kan igjen føle at det hele er uvirkelig eller oppleve sinne, bitterhet og kanskje misunnelse i forhold til andre som kan forsette som før med den største selvfølgelighet.

Det er utarbeidet nyttig materiell både for mennesker i sorg og for andre som vil være til støtte for barn og voksne i sorg. "Landsforeningen uventet barnedød" og 'Vi som har et barn for lite' har utarbeidet en rekke brosjyrer beregnet på foreldre, søsken, besteforeldre og andre som opplever barns død (se litteraturliste).

Sørgende etter selvmord kan ha ekstra behov for støtte og hjelp til å gå videre i livet. Det er utarbeidet egen veileder for ivaretagelse av etterlatte etter selvmord (Helsedirektoratet). Krig, terror, ulykker og store tragedier har vist oss betydningen av fellesskap og å løfte i flokk. Både ved slike ekstraordinære hendelser og ved tap og traumer som ikke rammer så mange, kan enkeltpersoner og familier trenge fellesskap, forståelse, hjelp og støtte.

Aktuell litteratur

Litteratur for voksne

Bugge, Kari & Røkholt, Eline G. (2009):

Barn og unge som sørger.

Fagbokforlaget.

Dyregrov, Kari & Dyregrov, Atle (2007):

Sosial nettverksstøtte ved brå død.

Fagbokforlaget.

Helsedirektoratet (2011):

Etter selvmordet – veileder om ivaretagelse av etterlatte ved selvmord.

www.lub.no

Landsforeningen uventet barnedød.

www.etbarnforlite.no

Vi som har et barn for lite.

Stroebe, Margaret S., Hansson, Robert O.,

Schut, Henk & Stroebe, Wolfgang (2008):

Handbook of bereavement, research and practice.

American Psychological Association.

Ekvik, Steinar (2001):

Tårer uten stemme – Om barn og sorg

Verbum

Ekvik, Steinar (2000):

Den undervurderte sorgen

– *Om å miste gamle foreldre*

Verbum

Ekvik, Steinar (2002):

Ta det som en mann – Når menn

og kvinner sørger forskjellig

Verbum

Eidsvåg, Inge (2002):

Når livet kaster skygge

– *Refleksjoner om mening,*

omsorg og trøst

Cappelen

Torkelsen, Terje (1996):

Sangen etter dine sko – En beretning

om sorg, selvmord og livstro

Genesis

Dyregrov, Atle og Lytje, Martin (2021):

Håndbok i barns sorg

Fagbokforlaget

Bøhle, Solveig (1988):

Noen blir tilbake

– *Når et menneske tar sitt eget liv*

Ex libris

Bratteli, Randi (1987):

Videre alene – Om å ha mistet en livsledsager

Gyldendal

Bratteli, Randi og Sørbye, Liv W. (1989):

Sorgen og livet – Pårørendefortellinger

og følelsesmessige og praktiske sider ved

pårørendes situasjon

Gyldendal

Rogne, Kari (1993):

Vi som blir igjen

– *Pårørende i møte med sykdom,*

ulykke og død, og livet som går videre

Grøndahl

Retterstøl, Nils og Dahl, Per Arne (1995):

"Å leve med sorgen"

Luther

Ellingsen, Svein (1989):

Mens jeg her er tatt til side

– *Dikt og salmer*

Verbum

Myhre, Anne M. (1992):

Det kan ikke være sant

– *Når et lite barn dør*

Universitetsforlaget

Skeie, Eivind (1996):

Dyrebare døgn

– *En vandring i sorgens landskap;
en nær pårørendes beretning*

Luther

Vinnes, Bjarte og Myskja, Audun (2003):

Kampen om håpet

– *En dagbok om kreft og kjærlighet*

Fagbokforlaget

Magnus, Jon (1999):

Veien til Karlsvogna

– *En ektefelles beretning
om kreftsykdom og død*

Forum Aschehoug

Seiness, Cecilie (2003):

Mor – Om å miste en mor i ung alder

Samlaget

Ranheim, Unni (2002):

Vær der for meg

– *Om ungdom, død og sorg*

Tell Forlag

Kringlebotn, Åse (2018):

Den største sorgen og veien videre

Kolofon forlag

Bøker for barn (og voksne)

Breen, Else (1975):

I stripete genser

Aschehoug

Lorentzen, Karin (1976):

Stine Stankelben

Gyldendal

Kaldhol, Marit og Øyen, Wenche (1987):

Farvel Rune

Samlaget

Lindgren, Astrid (2004):

Brødrene Løvehjerte

Damm

Skeie, Eivind (1995):

Sommerlandet – En fortelling om håp

Luther

Hake, Karin (2014):

Kanskje bestefar er en stjerne

Omnipax

Guldbrandsen, Åse (2018):

Da Vilmas bestemor døde

Bøker for ungdom

Gaarder, Jostein (1998):

I et speil, i en gåte

Aschehoug

Enquist, Per Olov (1989):

Mannen i båten

Carlsen

Lindell, Unni (1986):

Den grønne dagen

Damm

Talbert, Marc (1987):

Sangen fra døde fugler

Cappelen

Mørk, Dea Trier (1982):

Aftenstjernen

Vindrose

Ønsker du bildene digitalt og/eller flere utgaver
av denne boken, ta kontakt med oss.

JØLSTAD
begravelsesbyrå

Br. Ekeberg AS
Tlf.: 61 33 20 30 - jolstad.no